

2015. január 4.
Mandabokor, Kálmánháza,
Aliansz imahét 1. nap
Istentisztelet

„Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyeekben vagy” Mt 6,9a

Drága Gyülekezet!

Mai alkalmunkon az imádság kerül középpontba. Annak fontosságáról, létjogosultságáról, mikéntjéről, erejéről hallhatunk. Az imént felolvasott fejezetben Jézus az imádság körülményeiről beszél, de sehol nem említi meg, hogy mi az imádság. Érdekes módon, Jézus nem beszél az imádság definiálásáról, hanem tényként, természetes dologként említi. Mert – s ami nagyon különleges – minden ember, még aki nagyon távol van Istentől, ő is nagyon jól tudja, hogy az imádságban az ember szólítja meg Istent. Az imádság egy megszólítás, egy könyörgő segítségül hí-

vás, egy bajban lévő embernek a segélykiáltása. Amikor az imádságról beszélünk, akkor nem kell magyarázni, mert minden ember tudja, hogy mi az. A legtöbb esetben, amikor az ember szorult helyzetben van, amikor kilátástalanság veszi körül, még akkor is, ha az imádságra soha senki nem tanította, ha senki nem kulcsolta össze a kezét, ha teljesen kimaradt az életéből az imádság, akkor is tudni fogja, hogy egy ilyen szorult, reménytelen helyzetben is imádkozhat. Megszólíthatja az Istent. Ő bele helyezte, bele kódolta az ember szívébe az imádságnak a lehetőségét. Lehet testvérem, hogy sohasem imádkoztál, lehet, hogy sosem volt őszinte imádságod, de egy biztos, bármilyen mélységben, bármilyen fájdalom közepette is vagy, vagy épen leszel, kiálthatsz Őhöz. Nem baj, hogy sohasem imádkoztál, nem baj, hogy nem tanítottak meg téged, vagy kimaradt az életedből, nem baj, hogy nem ilyen „imakörnyezetben”, „hívőkörnyezetben” szocializálódtál, nem baj, hogy nem érezted az imádság szükségét sohasem, nem baj, hogy nem voltál sohasem rákényszerülve, de tudd, hogy ott van az a bátorítás az imádságra: **„ha kiált hoz-**

zám, meghallgatom” Zsolt 91,15, és az az ígélet, hogy Ő meghallgat, Ő válaszol **„Mihelyt meghallja, válaszol neked.”** Ézs 30,19, vagy **„segítségül hívták az Urat, és ő válaszolt nekik.”** Zsolt 99,6. Mert várja a te imádságodat. Te ne azzal foglalkozz, hogy mit nem tettél eddig, hanem azzal, Ő mi mindent tesz meg érted. Ezért Őt bármikor, bármilyen helyzetben, bármilyen körülmények között, bármilyen magasságban vagy mélységben megszólíthatod, kiálthatsz Hozzá, imádkozhatsz! Az ember tudja a mélységben, hogy felfele lehet kiáltani. Tehát Jézus nem az imádság létéről beszél, nem a természetest akarja magyarázni, sokkal inkább arról beszél, hogy az imádságnak milyen körülményei vannak. A „ti tehát így imádkozzatok...” Jézus szavait lehet így is megfogalmazni, amikor/ha imádkoztok, akkor azt e képen tegyétek. S ez a kulcskérdés az imádságban, hogyan szólíthatjuk meg Őt? Kinek tartjuk Őt? A mai alkalmon a második szóra szeretném fektetni a hangsúlyt: „Atyánk”. Mind az Ó, mind az Újszövetség világában, korábban az „atya” kifejezés egy bensőséges, bizalmi kapcsolatot fejezett ki, a mi kultúránkban az

„apa”, vagy még kifejezőbb az „édesapa” szó erre. A gyermek-édesapa kapcsolatát maga a megszólítás nagyon jól kifejezi. Nekem mindig bántotta a fületem és sértette a szívemet, amikor valaki, feltételezhetően nem akart ő bántó lenni, de faternak szólította az édesapját. Érezzük mi is a különbséget lelkiségben, viszonyban, tisztelet kérdésében, amikor valaki „édesapának” vagy „faternak” szólítja a szüleit. Az „édesapa” szóban benne van minden, amit a gyermek érez az édesapja iránt. Minden tisztelet, bensőséges, bizalmi viszony. Ez a megszólítás a szeretet-bizalmi kapcsolatot fejezi ki. Bátran megszólíthatom őt, mert szeret engem, mert odafigyel rám, mert meghallgat engem, mert fontos vagyok neki, mert mindent megoszthatok vele és ő jót akar nekem. Az édesapa oldaláról pedig ott van, hogy ezzel a bizalommal nem él vissza, *„ami az enyém, az a gyermekemé is”* lelkület van benne, ő várja, hogy gyermeke mikor jön oda hozzá. Olyan igazi bensőséges viszony van közöttük. A gyermek felnéz az édesapjára, bízik benne, az édesapa mindennél jobban szereti gyermekét.

Ha belegondolok, hogy ma milyen apa-gyermek kapcsolatok vannak, akkor elkeseredem. A gyermek sokszor összerezzen, amikor az apa hazaér. Sok esetben a gyermek nem mer semmit elmondani az édesapjának. Sokszor hamarabb lendül meg a keze, minthogy végig hallgatná gyermekét. A helyes, tiszta apakép eltűnt, kihalt. Nincsen példakép, nincsen apakép, nincsen apaminta, apaszerep, hanem sokkal inkább egy zsarnok, despota, vagy éppen nyámnyila, „anyámasszony katonája”, „mindent ráhagyok” apák vannak, akik nincsenek a helyükön, akiket a gyermek vezet, irányít, lekenyerez. A másik oldalon pedig éppen a gyermek a legtiszteletlenebb, „*Fater, mit pampogsz?*”, „*ne szólj bele, nem a te életed, te már elszúrtad, ne szúrd el az enyémet is!*”, és lehetne sorolni azokat a viszonyokat, amelyek ezek a mondatok mindent elárulnak. Talán mi is tudnánk a környezetünk, vagy éppen a saját életünkben példákat hozni. Sokszor már nem is tudjuk, hogy rontottuk el, csak futunk az események után. S próbáljuk helyrehozni a helyrehozhatatlant. Próbáljuk kivívni a tiszteletet, amit már egy életre elveszítettünk. Az egész világ ezt

sulykolja, nem kell tisztelni, ha ő tisztel, akkor majd te is visszavadod, viszonzod, harcolja ki, küzdjön meg a tiszteletért és lehetne sorolni. Néha-néha elcsípek egy-egy félmondatot, ki hogyan beszél az édesapjával, édesanyjával, nagyszüleivel, gyermekeivel, lelkészével, embertársával. Ezek mind-mind árulkodó jelek, hogy valami nincsen rendben. Nincsen a helyén valami. Az ember elveszítette ezt a bensőséges viszonyt az ember-ember kapcsolatában, mert nincsen meg az a bensőséges viszony Istennel, az Atyával. Jézus ezért mondja, szólítsd a te Istenedet Atyának. Akihez bárhogyan mehatsz, mert Ő szeret. S erről az oldalról szeretném megközelíteni elsősorban, hogy aztán lássuk meg, kit szólíthatunk meg Atyánknak. Ki Ő valójában? Amit a legfontosabb tudni Őróla, Ő szeret! Ő nagyon szeret téged! Ő szeretet! – ahogy olvashatjuk itt alkalomról-alkalomra ezen a falon. A lényéből fakad, hogy szeret, azt nem tudom, miért szeret engem, nem tudom megmagyarázni, hogy mi szeretni való van bennem, erre nem találok magyarázatot, de szeret. Úgy fogad el, ahogy vagyok, bűnösen. A múltammal – amit szégyellek, a bűneimmel,

a rendezetlen élettemmel, azzal az istentagadó, parázna, tisztátalan, hazug élettemmel fogad el, hogy én nem tekintettem Őreá, mint Atyámra! Ő ezzel együtt, úgy ahogy vagyok, szeret. Nem kell kiérdemelnem a szeretetét, megküzdennem érte, nem kell bizonyítanom, hanem egyszerűen szeret.

Őneki mindent elmondhatok. Ő nem nevet ki, nem von kérdőre, nem vájkál a múltamban, nem kárörvend a bukásaimon, nem fitogtatja a hatalmát, nem hagy parlagon a problémáimmal, nem érezteti, hogy ki Ő és ki vagyok én, hanem Ő az édesatyám szeretne lenni, akihez bizalommal mehetek. De jó lenne, ha én is ilyen édesapja lehetnék a gyermekeimnek. Ha így tekintenének reám.

Istenre tehát Atyaként lehet tekinteni. Ebben a szóban benne van az is, hogy nem egy távoli Istenről beszélek, hanem olyas Valakiről, aki egészen közel jött az emberhez, közel jött hozzám. Az lehet az Atyám, akit közel érezhetek magamhoz. Hát Ő egészen közel jött a bűnös emberhez. Ő közösséget vállalt, Ő

nem mondja, hogy mocskosan, bűnösen nem mehetek Őhöz, hanem épen csak úgy mehetek, amilyen vagyok, amilyen állapotban megszülettem! Vannak olyan helyek, olyan épületek, rendezvények, ahová nem lehet akárhogy menni. Emlékszem, egyszer meghívtak egy protokoll rendezvényre, s a meghívóban leírták részletesen, hogy miben jelenhetek meg, különben nem vehetek részt az ünnepségen.

A mi Atyánk nem ír le feltételeket, az Ő szeretete nagyobb annál, mint hogy feltételeket szabjon. A tékozló fiú példázatában nem olvasunk arról, hogy a moslékos szagú, bűdös, ápolatlan fiúnak először rendbe kellett szednie magát, aztán mehetett az édesapjához. Az apa nem írt feltételeket, hogy hogyan térhet haza, hanem alig várta, hogy a bűdös, moslékszagú, ápolatlan fiát újra a karjaiba vegye, megölelje. Az Atya nem finnyáskodik, Ő nem válogat, hanem úgy vár, ahogy vagy, úgy mehetsz Hozzá, ahogy vagy, olyan dolgokkal, amilyeneket cipelsz, hordozol. Úgy, ahogy vagy, mert Ő vár Rád! Egy történetet hadd meséljek el:

„Egy nagy művész meg akarta festeni városának egyik részletét, és a képen, történelmi célzattal, meg akarta örökíteni városának néhány jellegzetes, jól ismert figuráját. Ilyen volt pl. az ápolatlan külsejű, torzonborz, szennyes rongyokban járó utcaseprő is, akit mindenki jól ismert, és akinek megfelelő helyet szánt a képen. A festő egyszer azt mondta e rongyos, viharvert külsejű embernek: „Jól megfizetlek, ha eljössz a műtermembe és engeded, hogy lefesselek”. Másnap reggel el is ment, de a festő kénytelen volt elküldeni, mert megmosakodva, szépen megfésülködve, szép ruhába öltözködve jelent meg. A festőnek koldus-ábrázolásához volt rá szüksége, más minőségben nem tudta őt használni.”

Ezért szólíthatjuk Őt Atyánknak, mert Ő így vár az Ő szeretetével bennünket. Ő ezzel a bizalommal szólít meg most is, mert azt akarja, hogy visszatérjek Őhöz! Ezért küldte el az Ő Fiát, mert már nem tudott mit tenni. Jézus Krisztusban tudta helyrehozni azt a bizalmi kapcsolatot, amit az ember a bűnbeesésben, az engedetlenség következtében felrúgott, de Jézus kész helyreállítani,

hogy Istent újra Atyádnak szólíthasd! Így válhat egészen személyessé számodra Isten!

Ámen!